

шения. Притежавамъ свѣдѣния, устни и въ рѣкописъ, отъ старъ единъ българинъ, не литературенъ, но съ наивно съзнание човѣкъ, който не прави отъ показанията си капиталъ за да издига своята бѣдна личностъ, и мога да установя, че докато Желю се е тюхкалъ отъ гдѣ и какъ да намѣри пари, за да скърпи една чета отъ 30—40 души, той е билъ тикнатъ въ драголника, за „кражби“, които имали произхождението си въ глада и въ нуждата да въоръжи своята бѣдаща чета. Около войводата се навѣрталъ цѣлъ орлякъ гладници, които искали хлѣбъ и вино, безъ да се сътятъ за работа... — Идете работете, кучета крастави, имъ крѣскалъ Желю, — но никой не слушалъ: отвикнали и безъ това отъ работа, тѣ се „оправдавали“, че най-сетнѣ утрѣ ще сложили кости на Балкана: „сега ако не се наживуваме, на оня свѣтъ ли?“ Тази проста логика, жестока и неумолима, принуждавала войводата да нѣмѣе и да стѣпи съ двата крака въ капана. Нагласили нѣкакъвъ обиръ съ двойното намѣрение: да скѣтатъ нѣщо за дневна прѣхрана и да отдѣлятъ часть отъ „кражбата“ за въоръжение на въображаемата чета. Но тъкмо когато компанията, която имала за дѣсна рѣчка Желю, а за лѣва — Христо Ботйовъ, намислила да пристѣпи къмъ „дѣло“, ромжнската полиция започнала да прѣслѣдва всички подозрителни личности отъ цѣлата страна. Причината била тази, че Хаджи Димитъръ излѣзналъ изъ Ромжния, която Турция държела отговорна за анархията, внесена въ гробната тишина на мирната османска страна. Турция направила „дипломатически“ въпросъ отъ „насърдчението“, което Ромжния давала на българскитѣ комити. Ромжния отъ своя страна искала да си омие лицето. Безъ да гледа на законъ и на традиционитѣ оние права, които си спечелили българскитѣ емигранти — централната власть дала инструкции всички бездѣлни и съ неопрѣдѣлено занятие да се вкаратъ въ пушкарията. Въ Браила тая пролѣтъ (1868.) дошелъ